

TEMNA OKNA

Ivan Minatti

Nočem oken
s prižganimi lučmi.
Za takimi okni
vselej kdo čaka
(moja okna so temna),
za svetlimi okni
ščeбет je, je jok,
je smehlaj na ustih
spečih otrok,
za svetlimi okni
ure in srca
merijo čas in ljubezen
preprosto in zanesljivo.
Moja okna so temna.
Nočem oken
s prižganimi lučmi.
Kdo me še čaka?

TRUDNO DREVO

Ivan Minatti

Jaz sem trudno drevo.
Jesensko.
Ki je samo ostalo.
Gnezdo je prazno,
ptički so se razšli.
Kadar se moker večer
nasloni na pobešene veje
in v megli klikne samotna ptica,
srce zajеči.

Le kakšen rumen list še
— spomin na davno poletje —
se v meni kot odsoten sam vase smehlja.

Še malo: in kaplje samote
bodo dolble dolble
nage veje in prezebla tla.

Da. Šlo je, kot vse gre — mimo.
In jaz sem samo še trudno trudno drevo.

TRAVE

Ivan Minatti

Šel bom,
med visoke majske trave bom šel.
Trave so lepe,
trave so dobre,
trave so zdrave,
trave imajo svojo modrost,
prastaro modrost zemlje,
trave so daleč od ljudi.
Šel bom med visoke majske trave.
Trave so pokončne
in pokonci umirajo,
trave niso ljudje,
med travami je vse razumljivo
in preprosto
kot tekanje mravelj
in prizadevanje žuželk
— še smrt —.
Trave imajo veliko dušo
in mehke mehke zelene roke.
Šel bom
in se mednje vrgel na obraz.
Trave so daleč od ljudi.